

Мирољуб Тодоровић

ВРЕМЕ СИГНАЛИЗМА

Исцрпљеност (потрошеност) креативних облика, поступака и семантичке тематско-мотивске лепезе у традиционалистичкој, такозваној модернистичкој и неосимболистичкој поезији.

*

Сигнализам – истраживање и понирање у саму основу, срж вербалног, визуелног, фоничког и гестуалног знака. Откривање нових садржаја и стварање нових креативних поступака и уметничких форми.

*

Нова језичка стварност у шатровачкој песми.

*

Да ли име увек идентификује предмет дајући његову слику?

*

Како човека тумачити помоћу ствари које га окружују и чине са њим јединствен егзистенцијални амбијент?

*

Психички трагови и звучна артикулација гласа у фоничкој песми.

*

Језичка моћ дезинформације.

*

Досези лингвистичког знака у конкретној поезији.

*

У којој мери су границе историје омеђене границама језика?

*

Планетарни ход сигнализма.

*

Јак семантички набој речи, фрагментарних исказа и слика у апејронистичкој песни.

*

Како откривати трансцендентални корен ствари?

*

У новим фоничким песмама: преплитање ритмичног, звучног и семантичког.

*

Трагање за речима које немају стабилно језичко значење.

*

Енергетски остаци сигналистичког писма.

*

У којим случајевима опис ствари, које окружују човека, може заменити његову психолошку анализу?

*

У гестуалној песми чинити тако ”као да тело пева, као да тело говори”.

*

Да ли је језик неопходан за мишљење?

*

У фоничкој песми покушај да се кодирају унутарњи звон гласа и ритмички преливи језика.

*

Другачији начини организовања и функционисања поетског и прозног текста у сигналистичком делу.

*

Трагање за значењем које се открива у међупросторима између знакова.

*

Смисаоност говора зависи од смисаоности веза међу знацима.

*

Језик увек носи могућност вишезначности.

*

Говор – самосвест ствари.

*

Испитивање смисаоне еластичности језика у апејронистичком тексту.

*

Напетост између геста и израза.

*

Сигналистичка визуелна поезија и откривање значењског дејства простора у поетској креацији.

*

Како доћи до дна речи, до њеног тајног, запретаног смисаоног језгра?

*

У сигнализму је јасно изражена свест о материјалности текста.

*

Растворени језик.

*

У којој мери бића и ствари могу бити довољно добро ”разабрана и пројашњена” само једним од језичких облика, оним вербалним?

*

Немогућност поклапања човекове егзистенције и есенције.

*

За присталице генеративне граматике говор је ствар биологије, као и раст тела.

*

У апејронистичкој песми ново функционисање речи у односу према реалном, ванјезичком свету.

*

Текстуална економија елементарне песме.

*

За поимање сигналистичког дела није довољно користити само један део наших имагинативних и сазнајних моћи.

*

Како нове семиотичке системе учинити медијима естетског изражавања?

*

Да би се промишљало и разумевало сигналистичко дело мора се мењати и сам језик.

*

Значењски преображаји у апејронистичкој песми.

*

Према Иву Бонфоа свест о крају као ”кључ поезије”.

*

Кружење значења у сигналистичкој песми.

*

Апејронистичка песма – пев узнемиреног језика.

*

Да ли, заиста, ”свако тражење има своје границе?”

*

Из додира речи и ствари – феноменолошка песма.

*

Светлуцање чаровитог језичког амбиса у апејронистичкој поезији.

*

”Песма доиста представља неку врсту машине за производњу песничког стања помоћу речи.”

(Валери)

*

Метајезичка и полимедијална функција сигналистичког дела.

*

Селекција елемената стварности и њихово спајање у шокантне слике у алеаторној поезији.

*

Песничко дело је само по себи јединствена, вишеслојна и неповљива структура.

*

Да ли се може са пуном сигурношћу тврдити да лепота више није ”објективно постојећи квалитет уметности?”

*

Заводљива херметичност апејронистичког текста.

*

”У електронско доба када се наш централни живчани систем технолошки продужује да би нас повезао с читавим људским родом и да би читав људски род сјединио с нама, ми нужно суделујемо, дубински, у последицама сваке своје акције.”

(Маклуан)

*

Сигнализам – свеобухватна поетска визија света у планетарном и космичком смислу.

*

Облици неспутаних језичких енергија, измешаних слика и значења у апејронистичкој песни.

*

Људско обличје дубоко је уцртано у свет ствари; човек живи опкољен стварима, дише са стварима.

*

Свет, биће и свест – планетарна игра.

*

Сигналистичко дело – једно од највиших облика планетарне игре и магије људске духовности.

*

Да ли се човекова бит у крајњој линији може поистовећивати са стварима?

*

Осамостаљени семантички елементи у мозаичкој структури апејронистичке песме.

*

У језику нема потпуног већ само апроксимативног (приближног) разумевања.

*

Демонтажа традиционалне позиције књижевности већ у првој сцијентистичкој фази сигнализма.

*

Може ли се визуелна поезија одредити само као ”пука игра знакова” која не производи смисао и значење?

*

Непрекидни језички динамизам апејронистичке песме.

*

Поновљивост игре – једно од њених суштинских својстава.

*

Непостојање изворних порива за мењање и обнављање света, језика и песме код традиционалистичког песника.

*

Да ли се у конкретној поезији у потпуности може негирати субјективност и експресивност?

*

Ка максималној употреби изглобљеног језика у апејронистичкој песми.

*

”Израз ‘општило је порука’ значи, са становишта електронског доба, да је створена једна потпуно нова средина. (...) Технологије почињу да врше функцију уметности по томе што у нама буде свест о психичким и друштвеним последицама технологије.”

(Маклуан)

*

Како из хаоса наше цивилизације, неодређених, најчешће супротстављених идеја и општих места, стваралачким путем назначити суштаствени лик човека?

*

Према неким савременим филозофима планетарна мисао извире из сложене игре логоса и праксиса.

*

У сигнализму: истраживање и искушавање до крајњих граница вербалног и ликовног медија, изван међа устаљеног поимања значења и смисла.

*

Магична чаролија језика и ониричке, пререклексивне слике у апејронистичкој песни, неухватљиве и немерљиве било каквим рационалним оруђем.

*

Имају ли дела у другим књижевним родовима такву аутономију и самовласност као што је има песма?

*

По Рилкеу ниједна реч у песни није идентична са истом речју коју користимо у свакодневном говору.

*

Сагледати, доживети и промислити целину сигналистичког дела, а не само његове посебне елементе (делове).

*

Не може се прихватити мишљење да “планетарна игра отвара нову епоху у којој је смисао непостојећи”.

*

У сцијентизму једна нова, непозната и непојамна, тек наслућивана космичка димензија човека и света.

*

Може ли језик да буде само ”практична, стварна свест” чија је основна функција остваривање могућности за људску комуникацију, разумевање и тумачење стварности?

*

Афективно зрачење (и значење) изломљених слика свемира и ствари у апејронистичкој песми.

*

Да ли је тачна тврдња да се са укидањем вербалног говора (језика) укида и могућност да човек ”искаже неки смисао како за себе тако и за друге?”

*

Тачно је да човек као мисаоно и креативно биће има свој издан у језику, али у језику схваћеном у најширем смислу, а не само у његовој вербалној (говорној) структури.

*

”Свест није вербалан процес.”

Маклуан

*

Основна визија сигнализма: планетарно искуство, планетарно мишљење, планетарна уметност.

*

”Речи су електронској технологији потребне исто толико мало као што су дигиталном рачунару потребне бројке.”

Маклуан

*

Метасемантички поступци и интертекстуално умрежавање у формирању значењског језгра сигналистичког дела.

*

Човек (уметник), не као центар света већ само један делић у игри бескрајног, несагледивог и недокучивог Универзума.

*

Нова креативна средства, нови инспиративни извори отворени и поспешени оруђем електронске цивилизације, открићима у генетици, продорима у космос. Рађање нових, неслућених облика, форми и грана уметности. Стваралачка експлозија у двадесет и првом веку. Време сигнализма.

(1975 – 2003)